

DEAD POETS

M A G A Z I N E

Coming-
of-age

Editie #01 - Zomer 2024 / Literair tijdschrift

INHOUD

2	WOORD VAN DE REDACTIE
3	ESSAY Zwart omrand Door Liz van den Brink
9	GEDICHT Over groeiend zijn Door Ties Bergen Henengouwen Illustratie door Fleur van Dorp
11	ESSAY Small room Door Jelle Havermans Illustraties door Madelief Mühren
15	INTERVIEW Linda de Munck: over (online) identiteit vinden Door Liz van den Brink
23	GEDICHT Regen als gekeerd drieluik Door Imke Rietdijk
25	TIPS Coming-of-age films Door Liz van den Brink en Jelle Havermans
29	FOTOGRAFIE Opgroeien in sensualiteit De fotografie van Lana Prins
34	TIPS Coming-of-age romans Door Liz van den Brink en Jelle Havermans
39	ESSAY Neem het mee Door Jelle Havermans
42	GEDICHT Groepijn Door Melody Sigmond
44	DANKWOORD
45	OPROEP

WOORD VAN DE REDACTIE

Beste lezer,

Leuk dat je de eerste editie van Dead Poets Magazine hebt gekocht!

Dead Poets Magazine is een passie-project, dat in de vorm van een thematisch magazine drie keer per jaar verschijnt. Met het tijdschrift willen we de ruimte bieden aan beginnende schrijvers en makers die een kans verdienen gepubliceerd te worden. Ook hopen we de lezer te prikkelen doormiddel van de literaire thema's en het talent dat Nederland bezit.

Het thema van dit nummer is 'coming of age'. Het leek ons toepasselijk om te starten met een literair thema dat betrekking heeft op jong zijn en groeien, aangezien wij als magazine ook nog in de kinderschoenen staan. Dit eerste nummer zal verre van perfect zal zijn. Desalniettemin hebben we er hard aan gewerkt en zijn we supertrots op het magazine dat je in je handen hebt.

Veel leesplezier en dank voor jouw steun en aandacht!

Liefs,

Liz van den Brink
& Jelle Havermans

ZWART OMRAND

Essay en foto's door Liz van den Brink

Liz krijgt op haar veertiende een bijzonder cadeau van haar opa; een magazine uit 1984. Op de vijftiende bladzijde vindt ze een gedicht, dat geschreven blijkt te zijn door haar moeder. Op die kerstdag is Liz dankbaar voor het cadeau, maar pas vele jaren later zal ze de ware betekenis van haar moeders woorden begrijpen.

De avond waarop mijn opa me het cadeau overhandigde sneeuwde het. Terwijl de omgeving rond het huis van mijn grootouders werd voorzien van een spookachtige laag wit, begon ik met uitpakken. De krantenpagina die om het pakketje heen had gezeten verfrommelde ik tot een prop en gooide ik onverwachts naar mijn moeder, die tegenover me zat en net voor de impact van mijn geïmproviseerde bal vragend naar mijn opa had gekeken.

Het cadeau bleek een magazine te zijn. 'ZO ZIE JE ER SNEL SCHITTEREND UIT', schreeuwde de knalgele blokletters op de omslag. Het covermodel droeg een jaren 80 outfit en had een punkkapsel, wat ik beter begreep toen ik zag dat dit exemplaar van de VIVA uit 1984 kwam. Ik keek wat verbaasd naar mijn opa, die me met zijn blik aanmoedigde nog eens goed naar de voorkant te kijken. Nu zag ik dat er op was geschreven. In de blauwe trui van het meisje stond 'bldz 15', omringd door een slordige cirkel. Ik herkende het handschrift van mijn opa en sloeg het blad nieuwsgierig open op de juiste pagina.

Daar was het volgende gedicht met pen omrand.

Zelfstandig

*De kamer is koud en donker
Als ik thuiskom
De warmte van het
Ouderlijke huis
Tilt na in deze leegte
En het kopje oploskoffie
Verandert mijn zelfstandigheid
In eenzaamheid*

Ellen Meerman, Deventer

nr. 50

18 dec. 1988 f1,95

Kosten 13,75 excl. BTW op 100,-. Caut. Ex. Plus 200,-. Post Ex. 110,-. Grooth. 05.25-Spania Plus 185,-. Duitsl. DM. 3,20 (bund. Lst. 2200,-). Griekenl. DRS. 150,-. Lux. Ft. 31

VIVA

WANNEER BEN JE
HET GELUKKIGST?

Zelfmaken
FEESTPAK VOOR KERST!

interview

BERINA DE JONG:
'Goddank hoef ik
niet te zingen'

MOE
**ZO ZIE JE ER SNEL
SCHITTEREND UIT**

Hier staat
maar 1,95

9 781846 130000

“Zelfs hulp werd afgedaan als een inbreuk op haar zelfstandigheid”

Mijn moeder zond het in voor een dichtwedstrijd, een jaar nadat ze voor het eerst op kamers ging. Ze was toen pas zeventien. Ik las het hardop voor en nadien vertelde mijn opa me dat het voor hen erg lastig was geweest om haar - helemaal op die leeftijd - het huis uit te zien gaan. Ze konden niks inbrengen tegen het eigenwijze karakter van mijn moeder, die al de dag na haar 16e verjaardag was begonnen met het inpakken van haar spullen. ‘mam, ik kan dit echt wel alleen,’ had ze naar mijn oma gesnauwd terwijl die haar kleding begon op te vouwen. Zelfs hulp werd afgedaan als een inbreuk op haar zelfstandigheid.

Dit gedicht werd voor mijn grootouders het bewijs van haar achilleshiel. ‘Ze had ons toch nog een beetje nodig’, zei mijn opa plagerig. Vlak daarna was hij degene die de prop tegen zijn hoofd kreeg – een excellente worp van mijn moeder. Ik glimlachte en bedankte hem.

Die avond nam ik het magazine mee naar huis en legde het onder mijn bed. Het was een bijzonder en onverwachts cadeau, maar verder dacht ik er niet zoveel van.

Op mijn negentiende, vijf jaar na deze avond, ging ik zelf uit huis om te studeren in Groningen. Ik verliet Bathmen, een klein dorp naast Deventer, waar meer koeien in de wei stonden dan dat er leeftijdsgenoten woonden en waar maar één kroeg was, die in het weekend werd geannexeerd door vervelende mannen. Met andere woorden, ik en mijn prille lust naar avontuur waren klaar voor verandering en een nieuwe omgeving. Na een paar weken intensief zoeken vond ik een kamer in een groot, aftands gebouw. Het bleek een voormalig kantoorpand te zijn, waar de douches op de gang zaten en elke kamer schuilde achter een massieve grijze deur. Het had eerlijk gezegd veel weg van een gevangenis. Mijn moeder vond het maar niets, maar de opties waren schaars en ik had nog nooit zoveel vrijheid geroken. Ik zei ja.

Op 1 augustus 2014 trok ik in. Mijn moeder en ik waren de hele dag bezig en tegen de avond rook mijn etage doordringend naar allesreiniger. Toen ze zeker wist dat ze me kon achterlaten, vertrok ze naar huis. Pas toen ik zeker wist dat ze weg was, haalde ik een peuk uit het zijvakje van m'n tas en liet me achterover vallen op de Ikea bank van een paar tientjes. Ik stak 'm op en een paar tellen later werd ik verrast door mijn buurvrouw, die in haar kamer heel luid de stereo aanzette. Tevreden bewoog ik mijn hoofd mee op het ritme van de bas die door de muur heen trilde. Nu was ik thuis. >

“Al rennend toetste ik mijn moeders nummer in en toen ze de telefoon op nam barstte ik in tranen uit.”

De volgende dag en de dagen die daarop volgde, at ik alles waar ik maar zin in had. Bij mijn ontbijt trok ik een blikje cola open en ook dronk ik voor het eerst doordeweeks wijn en vond daar dan uiteindelijk toch heel veel van. Ik keek naar seksprogramma's zonder de angst dat iemand kwam binnenstormen en nodigde zonder schaamte mannen uit, die ik ook leerde eigenhandig de deur weer uit te zetten zodra ik er klaar mee was. Als mijn moeder in die weken belde, tijdens de laatste maand zomervakantie voordat ik ging studeren, ging het altijd erg goed met me. 'Maar heb je me dan niet nodig?' vroeg ze dan, plagend. 'Nee mam, ik geloof het niet,' antwoordde ik dan met mijn mobiel tussen mijn oor en schouder geklemd, terwijl ik ondertussen de schimmel uit de koffiekopjes probeerde te boenen.

De maandag dat ik voor het eerst naar college moest en 's ochtends naar het fietsenrek schoot, kon ik al snel concluderen dat mijn fiets niet op de plek stond waar ik deze dacht te hebben neergezet. Ik was vroeg, maar zonder mijn fiets zou ik het alsnog niet halen. Al rennend toetste ik mijn moeders nummer in en toen ze de telefoon op nam barstte ik in tranen uit. Terwijl ze me aan het sussen was, werd ik opeens bewust van het feit dat ze 200 kilometer verderop zat en ik me niet maar zomaar in haar schoot kon werpen. Ik begreep toen pas dat ik niet alleen verantwoordelijk was voor de makkelijke dingen zoals het maken van avondeten, maar ook voor rotsituaties zoals deze. Uiteindelijk ging ook deze dag weer voorbij, maar dat weekend stapte ik in de eerste de beste trein naar het huis van mijn ouders, om veilig bij haar te kunnen zijn.

Op een willekeurige maandagochtend in 2018, waarop ik onderweg was naar mijn afstudeerstage, kreeg ik een telefoontje van haar dat mijn leven voorgoed veranderde. 'Liz, ik ben heel erg ziek,' vertelde ze me huilend. Ik had het hele gesprek een brok in mijn keel die gevoelsmatig zo groot was als de tumor die haar van binnenuit aan het opeten was. Ik probeerde zoveel mogelijk bij haar te zijn en haar te steunen, maar zeven weken na dat ze me vertelde dat ze kanker had, overleed ze. Ik ging naar mijn diplomautreiking zonder haar. Ik ging samenwonen met mijn toenmalige vriend, zonder dat ze me kon helpen bij het verhuizen. >

ten en dan zakt het weer weg. Ik ben blij dat niemand me heeft gezien.

*Monique van Wonderen,
Heemstede*

Zelfstandig

De kamer is koud en donker
als ik thuiskom
De warmte van het
ouderlijk huis
trilt na in deze leegte
en het kopje oploskoffie
verandert mijn zelfstandigheid
in eenzaamheid.

*Ellen Meerman,
Deventer*

Gelukkig maar

Als het weer eens 'uit' is met
m'n vriend, doe ik m'n zilveren
laarzen aan.

Als een halve...

want
hebb
oriën
ven,
ver,
slot
ma
raad
- nie
woor
der
spr
ter v
groot
kleu
liep
weli
men
waa
m'n
haa
heel
Rot
te
jood
Dit

Gedicht door Ties Bergen Henengouwen, illustratie door Fleur van Dorp

OVER GROEIEND ZIJN

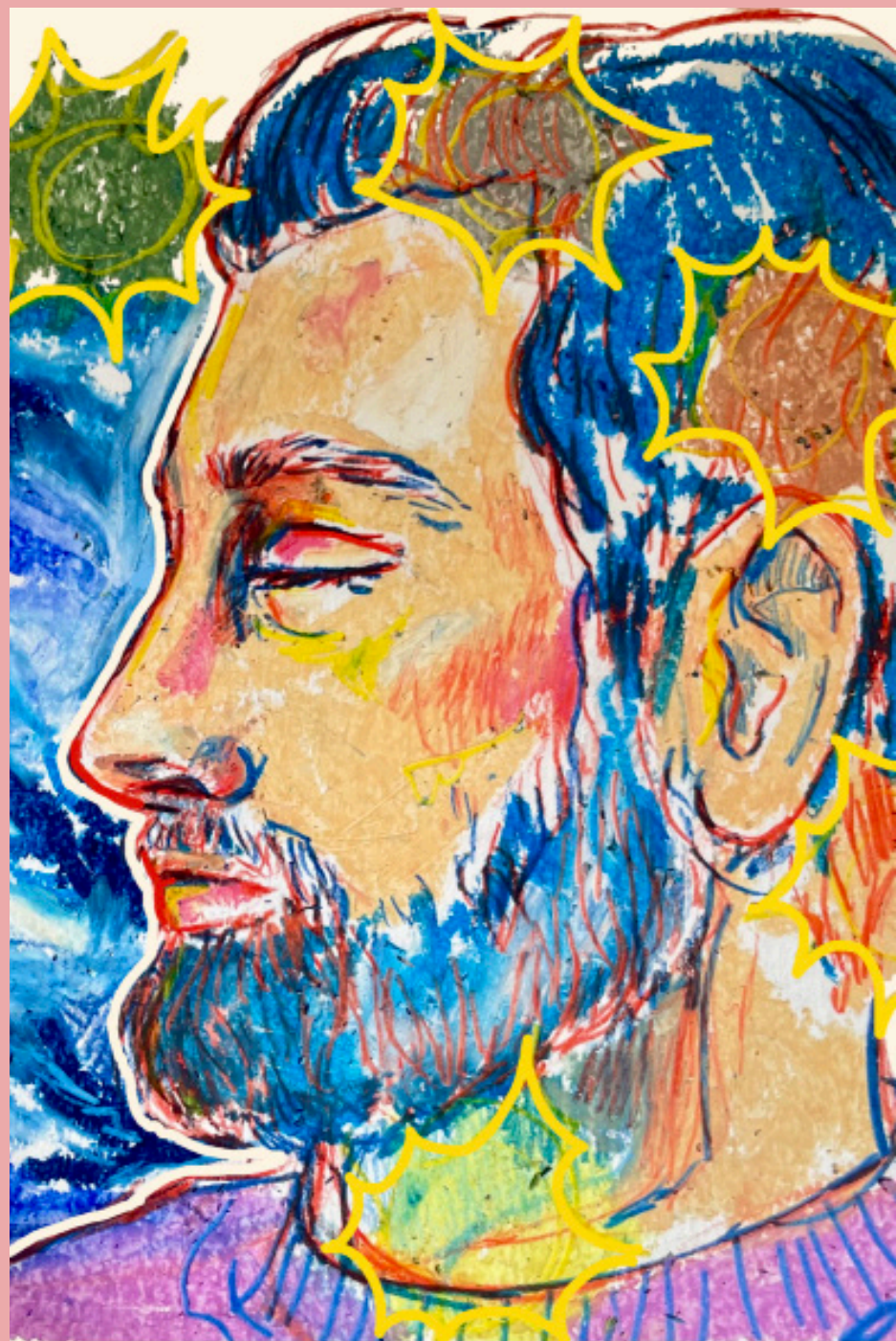
Ties Bergen Henengouwen studeert Nederlandse taal & cultuur aan de Universiteit van Amsterdam. Daar interesseert hij zich vooral voor de rol die Nederlandse literatuur heeft in het representeren van moderne maatschappelijke ideeën en problematiek. Vroeg werk van hem is gebundeld verschenen als Mijn winter gewacht (2022). Hij is redacteur bij faculteitstijdschrift Absint. Naast zijn studie werkt hij in de boekhandel en houdt hij een blog bij. In zijn gedicht Over Groeiend Zijn reflecteert hij middels bloemrijke proza op groei en verlangen.

Die haar ziet hoe zij de dood zo vreest
Hoe zijn moeders moeder
Zeestroom werd of wolkenhoeder
Winterdroom of kosmisch poeder

Die hem ziet hoe hij zich levend waant
Zo troosteloos beneveld
Haar gerieven heeft gepreveld
Onbezonnen speels heb meegedaan
Onder zonnen weleens stilgestaan

Die hem kent weet van seizoenen
Al de jaren en de regen
Dat ze meer dan dit wil voelen
De zwaarte van zijn lichaam wegen
Op longen vol adem zweven

Die mij voelt hoe ik men liefheb hier
Mijn grenzeloos verlangen
Toon het hen die mij vervullen
Met bovenhoofds een rits'lend zingen
Van plataan en populier

SMALL ROOM

Als er een plek was in Jelle's jeugd die voelt als onmiskenbaar in zijn eigen opgroeien, dan was dat 'small room'. Een kleine, geluidsdichte muziekstudio, niet groter dan een studentenkamer.

Een paar van mijn vrienden, een jaar of vijftien destijds, vonden de ruimte in een oude loods aan de rand van Alkmaar. De plek was overgenomen door een stel eigenzinnige ondernemers, die in de loods amateurbandjes, een tattooerder en nog wat andere makers lieten intrekken voor weinig geld. Mijn vrienden, die ik kende van school, wilden muziek maken op een plek waar ze niet gelimiteerd werden door de regels van ouders of het gevaar van geluidsoverlast. Door allemaal een klein beetje geld in te leggen konden ze de goedkope huur net ophoesten. Hun bandje werd Small Room gedoopt, een referentie naar de oefenruimte, die niet groter was dan achtentwintig vierkante meter. Desondanks bleek de vrijheid die de plek verschaftte onmetelijk groot.

Meer nog dan een oefenruimte werd het een uitvalsbasis. Een honk. In de loods werden regelmatig feestjes gegeven. Vaak waren die niet fantastisch maar dat deerde niet zo. Het oefenhok bood een soort VIP-ruimte voor de bandleden en iedereen uit hun *inner circle*. De huurders had je het privilege dat je tijdens feestjes gratis naar binnen mocht. Bovendien konden we als >

“Het was het puberequivalent van een boomhut; een plek waar we de regels zelf konden bepalen, maar waar vooral weinig regels waren.”

arme scholieren geld besparen door in het hok ons eigen goedkope bier te drinken, om daarna weer snel terug de dansvloer op te gaan. Hoewel de ruimte er eigenlijk te klein voor was, was er regelmatig een extra iemand bij het oefenen aanwezig. Zelf speelde ik niet serieus een instrument maar toch vond ik het heerlijk om in de ruimte te zijn terwijl de rest aan het pielen was. In eerste plaats werd er gedronken en gelachen. Pas in de tweede plaats gespeeld. De enige, ongeschreven regel was dat als je geen huur betaalde, je zo nu en dan een *six pack* meenam. De band Small Room kwam nooit echt van de grond, maar om succes ging het ook niet.

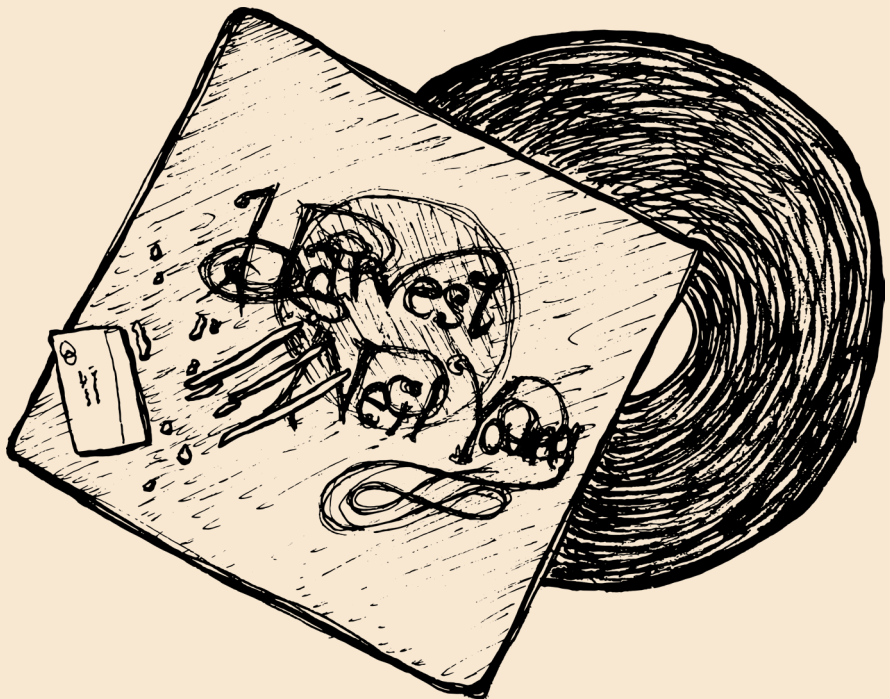
Op een zeker punt groeiden we uit de studio. Het kleine, ietwat claustrofobische hok werd na een jaar vervuild toen er een grotere ruimte vrijkwam in het gebouw. Eentje met een groot raam (en uitzicht op een KFC), betere isolatie en meer stopcontacten. Dat was, toevallig of niet, ook het punt waarop de biertjes werden vervuild voor drugs. Ik herinner me dat er coke gesnoven werd van een LP die op de een of andere manier in

de oefenruimte was beland. Harvest, van Neil Young. Er werd veel geblowd en ik gebruikte er voor het eerst ketamine.

We experimenteerden er lustig op los, ver buiten het zicht van ouders of leraren. Voor een paar tientjes pp per maand hadden mijn vrienden een vrijhaven voor ons gekocht. Het was het puberequivalent van een boomhut; een plek waar we de regels zelf konden bepalen, maar waar vooral weinig regels waren. Dat was lang leuk. Tot het onvermijdelijke punt kwam dat het allemaal een beetje treurig werd. De avonden begonnen allemaal op elkaar te lijken. Ik kan me een vrijdagavond heugen waarop ik voor de zoveelste keer naar de bandruimte fietste. Ik voelde weerstand. Daar gaan we weer, dacht ik. Hoeveel van dit soort avonden gaan er nog komen? We waren inmiddels achttien, en de meeste van ons stonden op het punt om te verhuizen naar een studentenstad.

Later die avond zat ik te luisteren naar een sterk verhaal van een van mijn vrienden. Half in gedachten >

“Ik herinner me dat er coke
gesnoven werd van een LP die
op de een of andere manier in
de oefenruimte was beland.”

verzonken, nam ik een slok van mijn flesje Heineken. Te laat realiseerde ik me dat ik het verkeerde flesje had gepakt. Ik dronk uit een asbak, tot de rand gevuld met peuken.

Een paar weken later morste iemand drank over de apparatuur en de stekkerdozen, wat een kleine ruzie tot gevolg had. Ook stapelde de klachten zich op. De eigenaars van de loods waren de moeilijkste niet, maar we lieten tijdens feesten steeds vaker vreemde vogels binnen in de bandruimte. Dat was natuurlijk niet de bedoeling.

Waarom en wanneer de huur precies werd opgezegd weet ik niet meer. Waarschijnlijk was het een gezamenlijke beslissing. De bandleden kregen andere prioriteiten. Het feestelijke limbo tussen middelbare school en studie liep op zijn eind. Er moest gestudeerd worden, met nieuwe mensen in de grote stad.

Ik denk zelden meer aan de bandruimte. Het is weinig meer dan een voetnoot uit mijn turbulente jeugd. Toen ik Alkmaar verruilde voor Amsterdam, sneeuwde de herinneringen aan small room meteen onder door grotere, spannende dingen. In Amsterdam begon het leven pas echt. Daar werden mijn weekenden getekend door rokerige huisfeestjes, one night stands en diepe gesprekken met gelijkgestemden. Toch bleek de invloed van Small Room in mijn adolescentie onmiskenbaar. De vrienden, met wie ik zoveel avonden spendeerde, bleven.

We spraken in die ruimte over alle dingen waar jonge mannen over praten. Excessieve feestjes, meisjes en films. Maar ook over onze ambities, verlangens en problemen. Een van mijn oudste vrienden heeft inmiddels een kind met een meisje dat hij in een feest in die oude loods ontmoette.

Recent las ik een artikel over een probleem waar de jeugd in Amerika mee kampt. Er is een gebrek aan zogenaamde *third places*; derde plekken. Plaatsen waar je voor weinig geld of zelfs kosteloos kunt rondhangen. Denk aan winkelcentrums, pleintjes en buurthuizen. In de steeds duurder steden worden dat soort plekken steeds schaarser. Winkelcentra sluiten omdat iedereen alles online besteld. Gemeentes verjagen jongeren van pleintjes en buurthuizen middels pieptonen uit verstopte speakers. Voetbalveldjes moeten ruimte maken voor parkeerplaatsen. Kortom, Amerikaanse jongeren hebben geen eigen plek meer. Nergens om zonder toezicht van ouders of leraren samen te komen.

Ik had die plek gelukkig wel. Een klein hok waar grote vriendschappen werden gesmeed. ♥

LINDA DE MUNCK

OVER (ONLINE) IDENITEIT VINDEN

Linda de Munck (1995) is influencer en contentcreator. Ze houdt zich bezig met onderwerpen als seksualiteit, de queer community en feminisme. Het doorbreken van taboes is al jaren haar specialiteit. In het thema van 'coming-of-age' vroeg ik haar hoe het was om op jonge leeftijd online zichtbaar te zijn en wat voor invloed dat heeft gehad op haar opgroeien en volwassen worden.

Lieve Linda, sinds dat ik jou ken ben je voornamelijk bezig met platforms als Instagram en (recentelijk) TikTok, maar dat is niet waar de oorsprong van jouw carrière ligt toch?

Nee, dat klopt. Ik begon met YouTube in 2010, toen ik vijftien jaar was. Afgelopen week besepte ik me dat ik volgend jaar dertig wordt en dan ben ik officieel even lang wel- als niet online zichtbaar. Best een gek idee.

Wat was jouw introductie tot de online platformen?

Ik zat toen net op de middelbare school. Ik werd gepest. Platforms als Hyves begonnen populair te worden en ik merkte al gauw dat dat wel een plek was waar ik mijn ei kwijt kon en zo ook met mensen in contact kwam die me niet veroordeelden. Ik denk dus dat dat hetgeen was wat me interesseerde.

En was Hyves dan het eerste platform waar je dat vond?

Ja. Ik gebruikte het om bij verschillende 'groeppagina's' aan te sluiten. Ik maakte ook veel selfies met zo'n digitale camera die nu weer helemaal hot is bij Gen-Z. Die plaatste ik o.a. in een groep waar je dan het "meeste respect" zou kunnen krijgen. Dit was eigenlijk een principe dat bij andere Hyves-gebruikers bepaalde wie het hotst was.

Heb je enige idee waarom je dat graag wilde?

Ik denk dat het toch een vorm van expressie was. Ik vond het heel leuk om te experimenteren met beeld en mezelf op een bepaalde manier, zowel letterlijk als figuurlijk, 'neer te zetten' en aan andere mensen te laten zien dat ik ook meerdere kanten had; dat ik niet alleen maar dat gepeste kind was. Op mijn zestiende of zeventiende kwamen daar ook naaktbeelden bij. Ik wilde mezelf toch laten zien op een manier die anderen niet direct aan mij verbonden.

Wellicht was je dus ook op zoek naar een soort erkenning.

Ja, dat denk ik wel. Die naaktfoto's postte ik echter niet op echter niet op Hyves, maar op tumblr. Ken je dat? >

Jazeker, grappig. Ik zat laatst te scrollen op jouw Instagram-feed en toen kwam ik inderdaad ook foto's tegen met een zekere tumblr feel.

Haha, ja dat klopt. Ik maakte ze met de zelfontspanner, vaak van mijn borsten of billen. De bedoeling was dat ze artistiek waren maar ook anoniem. Af en toe stuurde ik ze ook naar jongens die ik kende om bevestiging te krijgen. Ik was in die tijd ook gewoon een geile tiener die wilde experimenteren. Het versturen van die naaktfoto's was voor mij een hele fijne, veilige manier om online met mensen te ontdekken.

Dus dat online ontdekken voelde juist als een veilige manier voor jou?

Absoluut. Aan sexting deed ik ook, maar dat was al op mijn vijftiende. Dat deed ik samen met een goede vriend; we belden elkaar dan met de huistelefoon, want dat was gratis, en dan gingen we tegelijkertijd masturberen. Ik durfde dat soort dingen nog niet in het echt te doen, maar wel op deze manier. SMSen, MSN, tumblr... Ik denk dat die platformen er dus voor zorgden dat ik er in het echte leven comfortabeler mee werd om dingen te proberen, omdat ik online ervaringen had opgedaan.

Bijzonder dat jij dat veiliger vond voelen dan achter de gesloten deuren van je eigen slaapkamer. Voor mij was de angst dat naaktfoto's zich zouden kunnen verspreiden juist heel aanwezig. Deelde je die angst niet?

Goede vraag. Ik denk dat het er voornamelijk mee te maken heeft dat ik al veel ervaring binnen de online wereld had en daarnaast ook heel wegwijs ben in het gebruiken van computers. Tuurlijk deed ik wel eens iets doms; laatst deelde ik nog dat ik op mijn veertiende wel eens iets voor een webcam had gedaan en dat op school bleek dat iedereen ervan af wist. Toch had ik daar niet zoveel last van. Misschien had ik die schaamte ook minder sterk, omdat ik al ervaring had met het delen van naaktbeelden op Tumblr. Ik bleef het daarna ook gewoon wel doen.

Na die Hyves en tumblr-era begon ik dus met het maken van Youtube video's. Ik keek destijds al veel naar Amerikaanse vloggers zoals Shane Dawson en in Nederland begon het vloggen pas net populair te worden. Ik dacht vooral: dit moet mij ook wel lukken. Editen werd ook snel een *skill*.

Youtube begon je omdat je zoiets had van: 'dat kan ik ook.' Had je nog meer motivatie?

Ik denk als aanleiding niet per se, het leek me gewoon leuk. Mijn eerste vlog was van onze familievakantie op Texel. Daarnaast vond ik *beauty* interessant. Wel merkte ik dat de *engagement* die ik kreeg en de positieve reacties me goed deden.

Maar parallel aan je online leven bestond natuurlijk ook nog de echte realiteit. Konden die twee makkelijk naast elkaar bestaan?

Jazeker, het sijpelde ook wel in elkaar over. Kinderen op mijn middelbare school kregen de video's die ik plaatste ook wel te zien en eigenlijk vonden ze het alleen maar leuk en stoer dat ik dat deed. Langzamerhand werd ik minder gepest, maar misschien was dat ook wel gewoon omdat dat we ouder werden.

Wanneer kwamen er andere thema's aan bod dan *beauty*?

Toen ik achttien werd begon ik ook met het thema seksualiteit. Ik kwam toen ook officieel uit de kast. Voor mijn familie, maar dus ook voor de Youtube gemeenschap. Dit was in een tijd waarin ik veel aan het vloggen was en er elke dag om 16:00 een video online kwam. Ik deed toen veel over mijn dagelijks leven en ook hoe ik over bepaalde dingen dacht. Ik kreeg dan wel eens vragen van mensen als: ben jij biseksueel? Omdat ik dan een comment had gemaakt over een mooie vrouw. Toen werd het tijd om uit de kast te komen. Die *coming out* kon ik daarna weer goed gebruiken om video's te maken, want veel vooroordelen waren er wel.

Heb je ook veel gedeeld over je privé en eigen seksleven?

Niet heel specifiek, maar ik raakte dus wel geïnspireerd om het over verschillende onderwerpen te hebben. Dus zo heb ik op mijn tweeëntwintigste een video gemaakt over trio's en daarnaast begon ik het ook te hebben over het kijken van porno en masturberen. Ik moet zeggen dat ik dat wel spannend vond om te delen. Toen heb ik ook wel eens iets gezegd tegen mijn ouders als: 'Ik heb nu iets gemaakt en ik weet niet of jullie die video moeten kijken.'

Wat vonden je ouders er van dat je hier zo mee bezig was?

Mijn moeder begreep het goed en zij ziet ook het doel ervan in. Mijn vader vond het denk ik vooral moeilijk omdat ik nou eenmaal zijn dochter ben. Toen ik een paar jaar geleden een naaktfoto op mijn Instagram *feed* had gepost, zei hij daarna tegen me dat dat hem in het verkeerde keelgat was geschoten. Mijn moeder kon gelukkig wel aan mijn vader uitleggen waarom ik dat had gedaan.

Jij was dus voor je leeftijd eigenlijk ook heel vooruitstrevend, ook feministisch. Heb je enig idee waar dat vandaan kwam? Heb je inspiratiebronnen gehad?

Dat vraag ik me zelf dus ook altijd af. Ik kan niemand bedenken waar ik tegen op keek of bij dacht: 'wat zij doet wil ik ook doen.' Ik denk dat ik vooral veel inspiratie haalde uit mijn eigen leven. Maar dat rebelse en overal tegen aan willen schoppen, dat heb ik van mijn vader. Ik denk dat hij daarom soms ook zoveel kritiek en commentaar op mij levert. Hij wil zich ook weer ergens tegen afzetten. Diep van binnen is hij ook echt wel voor gelijkheid, maar hij stelt me ook kritische vragen.

“Toen heb ik ook wel eens tegen mijn ouders gezegd: Ik heb nu iets gemaakt en ik weet niet of jullie die video moeten kijken.”

Zo ken ik jou ook, als iemand die tegen dingen aan schopt en verandering hoopt te bereiken.

Ja, het enige wat ik als motivatie kan bedenken is mijn eigen onzekerheid. Op een gegeven moment merkte ik dat ik zo onzeker was over mijn seksualiteit. Daarnaast dacht ik echt dat ik de enige was die zoveel over seks nadacht. Om me heen was dat toch een soort taboe, maar voor mij was het enorm belangrijk. Ik besloot er veel over te gaan lezen en leren, wat maakte dat ik me ook steeds meer realiseerde dat er nog veel stigma's waren.

Ik kan me wel voorstellen dat als je geen hetero bent en je op relatief jonge leeftijd al met seksualiteit bezig bent, dat je dan ook veel sneller met vooroordelen te maken krijgt. Ikzelf voer mee op de 'heteronormatieve' stroom en dan ben je je veel minder bewust van de dingen die bij een andere seksualiteit hebben komt kijken. Als je jong bent en er mee te maken krijgt, zul je toch wel sneller patronen beginnen te herkennen waarvan je denkt 'dit is oneerlijk.'

Ja precies. Ik ben eerlijk gezegd wel blij dat ik dat in mijn tienerjaren allemaal al heb meegemaakt, nu weet ik ook gewoon goed wat mijn grenzen zijn.

Was er naast die vooroordelen ook support?

Oh, jazeker. Vooral vanuit mijn ouders, maar ook vrienden en vriendinnen. Die zeiden altijd wel 'Linda, helemaal leuk dat jij je okselhaar laat staan, maar ik ga er niet aan mee doen.' Ondanks dat steunde ze me wel heel erg. Online was de support ook groot en dat maakte uiteindelijk ook dat ik er wel mee door wilde gaan. Ik kreeg en krijg nog steeds veel DM's van mensen die door mij ook uit de kast durfde te komen. Daarnaast kan ik deze mensen ook helpen met zelfacceptatie en dat is toch wel heel erg bijzonder. >

Wat mooi. Eigenlijk is er dus een soort verschuiving ontstaan; je leek het eerst meer te doen als een soort escapisme, een manier om je eigen ei kwijt te raken en steun te zoeken bij gelijkgestemden, maar nu lever jij ook steun aan anderen.

Ja, exact, zo zie ik het ook. Ik ging wel eens naar van die bijeenkomsten voor Youtuber's en dan kwam ik fans in het echt tegen die op de foto wilden. Toen zag ik wel echt voor wie ik het deed. Het waren allemaal lieve meiden van vijftien of zestien jaar. Diezelfde volgers zijn nu ook allemaal rond de vijftientwintig en zijn dus (een soort van) samen met mij opgegroeid/volwassen geworden.

Wat zou je zijn zonder deze community? Hoe had je leven er dan uitgezien?

Dat vind ik een lastige vraag. Ik denk wel dat ik hoe dan ook een manier had gevonden om mezelf te uiten, want dat heb ik wel echt in me. Want ook al was ik dat rare en gepeste kind, ik wilde altijd wel in de belangstelling staan. Het is echt een megagroot onderdeel van mijn leven en ik had het ook niet anders willen doen eigenlijk. Desalniettemin ben ik stiekem wel blij dat ik geen 100.000 volgers heb, want daar heb ik geen zin. Ik weet hoeveel druk dat met zich mee kan brengen.

En hoe ziet voor jouw je toekomstbeeld er nu uit?

Ik zit nu op een punt in mijn leven waarop ik me op een kruising begeef met allemaal verschillende opties. Dus als je nu vraagt hoe mijn toekomst eruit ziet, is dat de moeilijkste vraag ooit. Ik heb echt nog nooit eerder zo erg niet geweten hoe mijn toekomst eruit ziet als nu... eerlijk gezegd geeft me dat zoveel rust. Toen ik nog in een relatie zat, had ik veel meer een idee van hoe mijn toekomst eruit zou gaan zien. Dat gaf ook stress, voldoen aan de verwachtingen enzo. Ik denk in ieder geval dat het online zichtbaar zijn altijd een grote rol zal blijven spelen.

Ik denk dat we in ieder geval kunnen concluderen dat het niet alleen je werk, maar ook een groot stuk van je identiteit is. Jij bent echt online opgegroeid.

Ja precies, daarom vind ik het ook zo bijzonder dat ik hier volgend jaar al voor de helft van mijn leven mee bezig ben en elk jaar daarna langer wel online- dan niet online zichtbaar ben. Ik kan dat ook niet meer wegdenken. Het heeft me ontzettend veel gebracht en ik ben benieuwd waar het me zal brengen! ♥

Gedicht en foto's door Imke Rietdijk

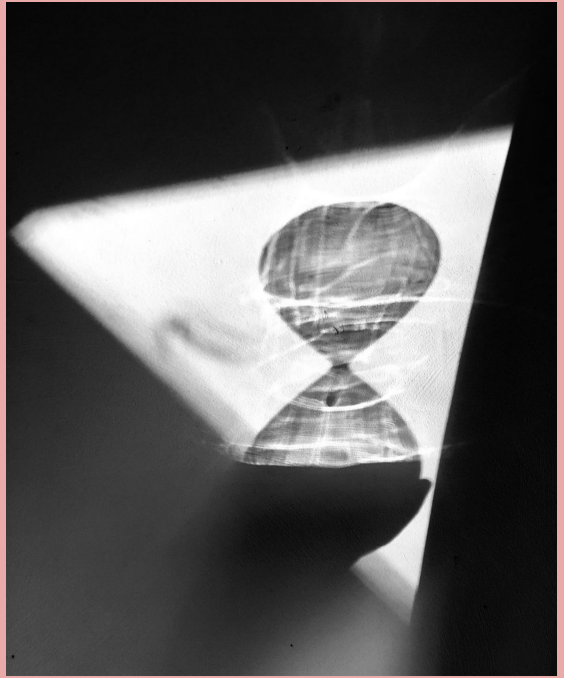
REGEN ALS GEKEERD DRIELUIK

Imke Rietdijk (2001) is opgegroeid in Dordrecht en studeert Curating Modern and Contemporary Art in Edinburgh. Naast haar passie voor kunst schrijft ze gedichten, geïnspireerd door persoonlijke ervaringen in de stad en natuur. In haar gedichten probeert ze licht en tijd te vangen, met ritme te experimenteren en klanken te weerspiegelen. Haar werk is te vinden op Instagram (@oogvandeanaloo), waar ze een combinatie van analoge fotografie en dichtkunst verkent. Binnenkort hoopt zij haar eerste bundel te publiceren. In het onderstaande gedicht dicht ze haast zintuigelijk over haar coming-of-age.

Dit is het begin van het speelse
Een einde, eigenlijk.
Ik fraseer, ik bemin,
benam mijn kinderlijkheid

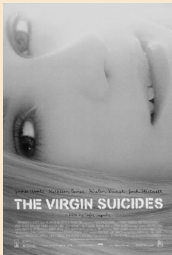
Denk je dat we net Plato's projecties zijn,
vroeg jij,
voorstellingen en
inclusief die uitweg, vrijwilliger kunnen worden,
naar buiten schuifelen, misschien.

Het waren zielsvibraties,
imaginaire tintelingen die
ingetogen, en omwille van mij
als tokkelinstrumenten
gingen zingen.

COMING-OF-AGE FILMS

Al sinds haar begindagen is het coming-of-age genre onmisbaar in Hollywood. We stelden een lijst van tien essentiële coming-of-age films samen die je terugbrengen naar die roerige tijd van onschuld en rebellie.

The Virgin Suicides (1999)

Deze film, gebaseerd op het gelijknamige boek van Jeffrey Eugenides, gaat over opgroeien en de dood. De tragische film, geregisseerd door Sofia Coppola, gaat over een groep jongens die geobsedeerd zijn door de mysterieuze Lisbon-zusjes, die aan de overkant van de straat wonen. Zoals de titel weggeeft stappen de zusjes allemaal vroegtijdig uit het leven. De film, geprezen om haardromerige cinematografie neemt de kijker op een sferische reis door de adolescentie.

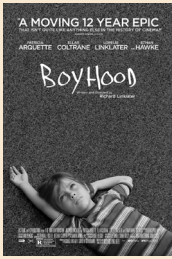
Ladybird (2017)

Ladybird, geregisseerd door Greta Gerwig (bekend van Barbie), is een tedere en humoristische verkenning van opgroeien als creatief kind. De film volgt het leven van de eigenzinnige tiener Lady Bird (Saoirse Ronan) in het Sacramento van de vroege jaren 2000. Deze mijmerende film onderzoekt de complexe band tussen Ladybird en haar moeder maar gaat ook over vriendschap en identiteit.

Doctor: “You’re not even old enough to know how bad life gets.”

Cecilia: “Obviously doctor, you have never been a 13-year-old girl.”

- The Virgin Suicides (1999)

Boyhood (2014)

Boyhood volgt de jeugd van een Amerikaanse jongen genaamd Mason. Het bijzondere is dat regisseur Richard Linklater de film in twaalf jaar tijd filmde, waardoor je alle personages ook daadwerkelijk ouder ziet worden. De film heeft een authenticiteit en geloofwaardigheid die mogelijk werd gemaakt door het langdurige filmproces en een prachtig script.

The Graduate (1967)

Een iconische film uit de jaren '60. The Graduate belichaamt de generatiekloof en de zoektocht naar identiteit in het Amerika van de hippietijd. Met onvergetelijke vertolkingen van Dustin Hoffman en Anne Bancroft, evenals een legendarische soundtrack van Simon & Garfunkel, blijft deze film een tijdloos symbool van jeugdige rebellie en existentiële verwarring.

Benjamin: "It's like I was playing some kind of game, but the rules don't make any sense to me. They're being made up by all the wrong people. I mean no one makes them up. They seem to make themselves up."

- The Graduate (1967)

Eight Grade (2018)

Regisseur en komiek Bo Burnham brengt in *Eight Grade* op komische wijze de kwetsbaarheid en onzekerheden van het moderne tienerleven in beeld. De film volgt de verlegen Kayla tijdens haar laatste week op de middelbare school. *Eight Grade* biedt een grappig maar ook ontroerend portret van adolescentie, compleet met alle ongemakken én overwinningen die daarbij horen.

Call Me By Your Name (2017)

Deze betoverende film van Luca Guadagnino is een sensuele ode aan een eerste liefde, dat zich afspeelt in het idyllische Italiaanse platteland van de jaren tachtig. Centraal staat de zomerliefde tussen tienerjongen Elio en de oudere student Oliver. Met prachtige cinematografie en de spetterende chemie tussen de hoofdrolspelers (een jonge Timothée Chalamet en Armie Hammer), is Call Me By Your Name een tijdloos liefdesverhaal dat de verlangen en zelfontdekking op tedere wijze verkent.

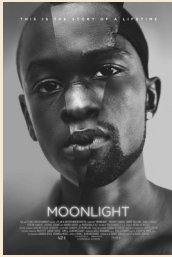
Andre Aciman: “We rip out so much of ourselves to be cured of things faster than we should that we go bankrupt by the age of thirty and have less to offer each time we start with someone new. But to feel nothing so as not to feel anything - what a waste!”

- Call Me By Your Name (2017)

Dazed & Confused (1993)

Deze film, van dezelfde regisseur als Boyhood, neemt je mee op een nostalgische trip naar de laatste schooldag van 1976. Dazed & Confused is een plotloze komedie vol feesten, muziek en tienerdrama. De film werd een cultklassieker door haar geloofwaardige weergave van de seventies alsook een geweldige cast, waaronder een jonge Matthew McConaughey.

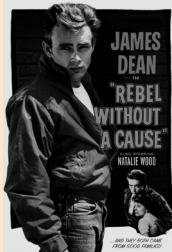

Moonlight (2016)

Deze Oscar-winnende film vertelt het ontroerende verhaal van een jonge homoseksuele man genaamd Chiron die zijn seksualiteit onder ogen moet komen in een grillige omgeving, onderverdeeld in drie hoofdstukken. Middels kunstzinnige shots en gelaagde personages onderzoekt Moonlight op eigenzinnige wijze thema's als identiteit, seksualiteit en liefde.

Anita Miller: "One day you'll be cool. Look under your bed, it'll set you free."

- Almost Famous (2000)

Rebel Without A Cause (1955)

Deze iconische film, die in Nederland verscheen onder de knullige titel Botsende Jeugd, vertelt het verhaal van de rebelse tiener Jim Stark (James Dean) en zijn worstelingen met autoriteit. Het is een klassieker die de onrust en verwarring van de puberteit op indringende wijze weergeeft, met James Dean als het ultieme symbool van puberwoede.

Almost Famous (2000)

Almost Famous gaat over een jonge muziek-journalist meereist met een opkomende rock band. Het komische drama, dat zich afspeelt in de jaren zeventig, zit boordevol iconische rockmuziek, nostalgische vibes en hartverwarmende momenten. De onstuimige rock 'n roll-wereld is naast een droom óók een leer plek voor William, die middels groupie Penny Lane (Kate Hudson) ook haar duistere kant leert kennen.

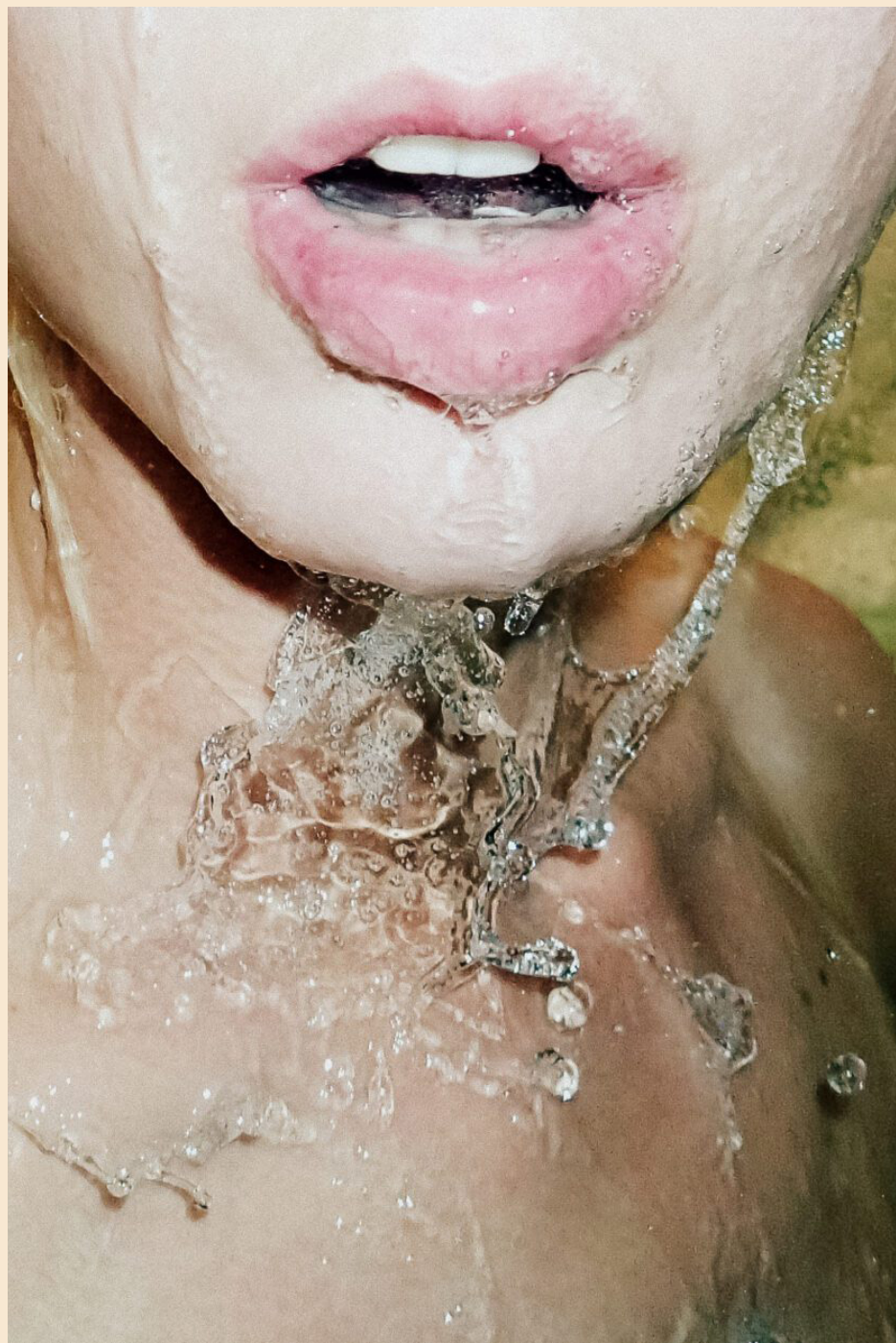
Alle filmposters zijn eigendom van de bijbehorende distributeurs en filmstudio's.

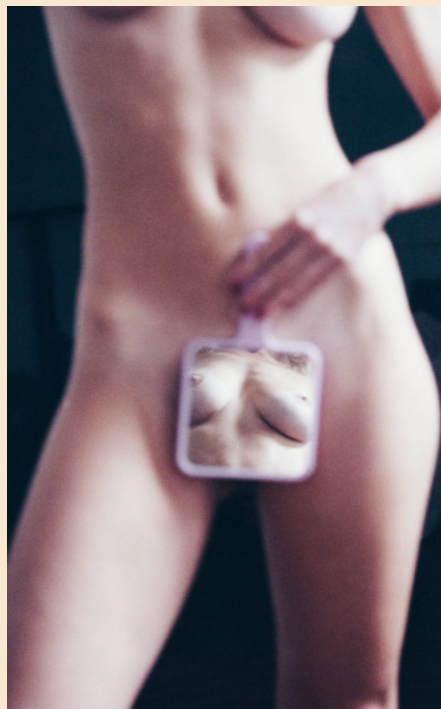
Fotografie door Lana Prins

OPGROEIEN IN SENSUALITEIT

Lana Prins (1993) begon al op haar vijftiende met fotograferen. Tijdens haar tienerjaren en adolescentie legt ze haar ontwikkeling vast middels sensuele zelfportretten en foto's van haar vriendinnen. De plek waar ze opgroeide, Egmond aan Zee, is regelmatig het decor. Met haar tedere alsook sensuele portretten onderzoekt ze wat haar vrouwelijke identiteit voor haar betekent. In veel van haar foto's valt iets jeugdigs en speels te bespeuren. Middels haar esthetische, retro-achtige foto's onderzoekt Lana intieme thema's als vriendschap en seksualiteit.

Alle foto's zijn het eigendom van Lana Prins. Bekijk meer van haar werk op lanaprins.com.

Tips door Jelle Havermans en Liz van den Brink

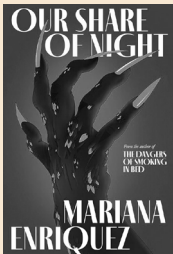
COMING-OF-AGE ROMANS

Als kind moesten we voor Nederlands boeken kiezen uit een lijst van klassiekers. Daar zaten prachtige verhalen over opgroeien tussen. maar inmiddels zijn er ook veel nieuwe romans in het genre bijgekomen die de moeite waard zijn. Daarom stelden we onze eigen literatuurlijst samen op basis van onze favoriete coming-of-age romans.

The Bell Jar - Sylvia Plath

Een prachtige roman die niet alleen gaat over ouder worden maar ook over depressie en als vrouw tegenover een maatschappij vol verwachtingen staan. De lichte toon van de protagonist staat in schril contrast met de mentale aftakeling van de protagonist. Verder geeft The Bell Jar een goed beeld van de bureaucratische en zwartwitte zorgorgaan van de jaren zestig.

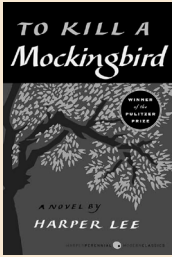

Our Share of Night - Mariana Enriquez

Een prachtig boek dat op het eerste gezicht over heksenjachten en duivelse zaken lijkt te gaan, maar niets blijkt minder waar. Our Share of Night is verrassend teder en behandelt thema's als vriendschap, liefde, rouw en opgroeien. De roman doet bij velen denken aan hitserie Euphoria, waarin elk personage met onderliggende mentale problematiek en trauma's kampt.

“I’ll go, I said; and did go,
and all during the simple
funeral service I wondered
what I thought I was
burying.”

- The Bell Jar, Sylvia Plath

To Kill a Mockingbird - Harper Lee

Deze Amerikaanse klassieker werd in veertig talen vertaald en leverde Harper Lee een Pulitzer prijs op. To Kill A Mockingbird vertelt het verhaal van advocaat Atticus Finch die een zwarte man, onterecht beschuldigd van een verkrachting, verdedigt in een slaperig zuidelijk stadje. Deze spannende roman laat door onschuldige kinderen zien hoe racisme en bekrompenheid een kleine gemeenschap verscheuren.

Meisjesherinneringen - Annie Ernaux

Een deprimerend maar indrukwekkend verslag van een ontmaagding op een zomerkamp en diens navolging. De novelle heeft een indrukwekkende stijl, zij het compleet humorloos en kil. Ernaux' observeringen schipperen tussen universeel en volstrekt orgineel, wat een interessante literaire leeservaring oplevert. Annie Ernaux won in 2022 de nobelprijs voor haar oeuvre.

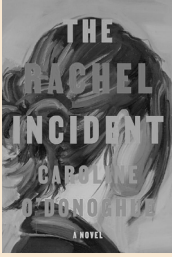
“You never really understand a person until you consider things from his point of view... until you climb into his skin and walk around in it.”

- To kill a Mockingbird, Harper Lee

The Virgin Suicides - Jeffrey Eugenides

Een gelaagd boek over de mysterieuze dood van vijf zussen, beschreven door de ogen van hun buurjongens. Ze kijken terug op hun jeugd en de impact die het tragische lot van de Lisbon-zusjes op hun ontwikkeling heeft gehad. Een beklemmend boek dat de Amerikaanse middenklasse op wijze onderzoekt. Spookachtig, teder en doordenkt met melancholie.

The Rachel Incident - Caroline O' Donoghue

Een zacht, grappig maar tegelijkertijd hartverscheurend boek over vriendschap, liefde en 'overleven' als een jongvolwassene in de jaren '10. Hoewel de premisse, een affaire tussen een professor en een jonge vrouw, op het eerste gezicht wat clichematig klinkt, weet O'Donoghue met meerdere plottwists enorm te verrassen.

“Puberty in the 2000s was Paris Hilton’s sex tape and Britney Spears’s crotch shots and Amy Winehouse drunk on Never Mind the Buzzcocks, and if any of that happened now we would have found a way to celebrate it, but then it was disgusting.”

- The Rachel Incident, Caroline O' Donoghue

De Meisjes - Emma Cline

Een duister verhaal over een tienermeisje dat zich haast per toeval bij een cult aansluit in de jaren zestig. Het boek blijft grotendeels weg van sensatie en focust in plaats daarvan op een getroebleerd jong meisje dat in de broeierige 'summer of love' geobsedeerd raakt door een ouder hippiemeisje, terwijl ze geleidelijk steeds verder afdrijft van haar oude leven.

Weg met Eddy Bellegueule - Édouard Louis

Een korte roman over een homoseksueel jongentje dat moet overleven in een vijandige omgeving. Een novelle zo vol van haat en homofobie dat soms moeilijk is om doorheen te komen, al is dat nu net het punt. Édouard Louis geconfronteerd in klare taal met een wereld die de gemiddelde lezer volledig vreemd is; de schrijvende sociale hel van de werkende klasse van Frankrijk.

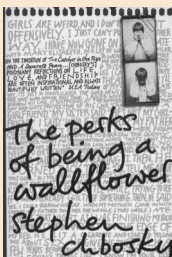
“There is no such person who can't be saved. There are only people who give up on trying to save others.”

- Almond, Sohn Won-pyung

Almond - Sohn Won-pyung

Almond gaat over een jongen die geboren wordt met de aandoening Alexithymia, waardoor hij moeilijk in staat is gevoelens als angst en woede te voelen. Deze korte roman kent veel overeenkomsten met Catcher in The Rye maar is zachter en gelaagder. Een simpel geschreven boek dat onder je huid kruipt en laat je nadenken over de rolpatronen waarin jij en je omgeving in gevangen zitten.

The Perks of Being a Wallflower - Stephen Chbosky

The Perks of Being a Wallflower is een boek in briefvorm over een sensitieve, eerlijke en onschuldige jongen die zich door het leven op een Amerikaanse middelbare school in de jaren negentig probeert te navigeren. Een teder, geloofwaardig en origineel verhaal met ontzettend veel lagen en vol met ingrediënten als liefde, vriendschap, schaamte en de dood. .

Essay door Jelle Havermans

NEEM HET MEE

Toen Jelle als student bij een fotografiemuseum werkte, zag hij een fotoboek waar hij verliefd op werd.

Ik werkte bij fotografiemuseum Huis Marseille, toen het fotoboek *Coming of Age* van fashion fotograaf Petra Collins verscheen in 2017. Ik vond het meteen een prachtig boek toen ik het in de boekwinkel van het museum zag liggen. Elke keer dat ik een taakje moest doen in de boekwinkel, trok mijn blik automatisch naar de foto van het triest kijkende meisje op de omslag.

In *Coming of Age* reflecteert Petra Collins (1992) op opgroeien als meisje in tijd van telefoons en sociale media. Het fotoboek kenmerkt zich door een uiteenlopende aantal stijlen, die met elkaar gemeen hebben dat ze dromerig en nostalgisch aanvoelen. Alsof Petra Collins op het moment dat ze de foto's schoot als terugverlangde naar het moment van schieten. Er spreekt een dualiteit uit de foto's; ze laat de jeugd zien als een tijd van zorgen én zorgeloosheid, van vriendschap en isolatie. Een aantal van de foto's schoot ze toen ze zelf nog tiener was. Voor andere portretten keerde ze terug naar de stad waar ze opgroeide. Voor mij vertegenwoordigde de zachte, met pluche-achtige stof bekleedde omslag de inhoud van het boek perfect.

De diverse foto's in het boek hebben met elkaar gemeen dat ze zacht en aantrekkelijk ogen, maar ook toch een verontrustend ondertoon hebben. Ik blik met vergelijkbare gevoelens terug op mijn eigen jeugd, waarin liefde en angst naast elkaar bestonden. Tijdens de lange werkdagen in het fotomuseum bladerde ik regelmatig door het fotoboekje heen. Petra Collins had met haar foto's een werkelijkheid geschapen waarin ik mijn eigen jeugd herkende, maar die me tevens toeliet even weg te dromen.

Ik kocht het fotoboek uiteindelijk niet, omdat ik nog studeerde, en weinig geld had. Nu, jaren later, kan ik er nog steeds van balen dat ik toe die dertig euro niet heb uitgegeven. Inmiddels is het boek een verzamelobject geworden met een prijskaartje van 250 dollar. De titel verwijst inmiddels naar een les uit mijn eigen *coming of age*; als iets je betovert, neem het mee. ♥

Coming of Age van Petra Collins. Eigendom van Petra Collins en Rizzolo New York.

GROEIPIJN

Melody Sigmond is derdejaars student Moving Image aan AKI ArtEZ in Enschede en houdt zich voornamelijk bezig met film, schrijven en animatie. Het liefst werkt ze met thema's als herinnering, het dagelijks leven en relaties tussen mensen en dingen. Haar projecten zijn vaak gebaseerd op eigen geschreven teksten en geïnspireerd door persoonlijke ervaringen. Tegelijkertijd creëert ze werk waarin ze een link legt tussen het intieme en het universele. In het onderstaande gedicht reflecteert ze op volwassen worden. De stills rechts komen uit de bijbehorende film.

groeipijn

het thema: herfst

omdat ik beter ben in dingen doen waar ik niet goed in ben
dan dingen waar ik wel goed in ben

het geluid van de trappers, een fiets zonder zijwieltjes

het thema: dingen die je nu alleen kunt, deel 1

groeipijn

is het verschil tussen een zelfstandig naamwoord en een
werkwoord

want als ik het doe dan voelt het alsof ik het ook ben,
maar als ik het ben dan ben ik niet goed genoeg om het te zijn

groeipijn

want ik hoorde het onweer en voor het eerst was ik niet bang

het thema: dingen die je nu alleen kunt, deel 2

groeipijn

want ik draag een kind op m'n schouders

en ik ben het zelf

DANKWOORD

We willen de volgende mensen bedanken voor hun bijdrage aan deze eerste editie van Dead Poets Mag. Onder hun naam staat hun Instagram-handle, mocht je meer van hun werk willen zien.

Ties Bergen Henengouwen

@epitomaties

Fleur van Dorp

@fleurvandorp

Melody Sigmond

@melodysigmond_

Madelief Mühren

@madeliefmuhren

Linda de Munck

@linndademunck

Imke Rietdijk

@oogvandeanaloo

Lana Prins

@lana.prins

Verder willen we jou bedanken voor het lezen van ons magazine! We werken met veel plezier aan Dead Poets Magazine en kunnen jouw steun goed gebruiken. Op Petje Af kun je een abonnement nemen van drie euro per maand. Daarvoor krijg je drie tijdschriften per jaar voor terug. Dat bedrag helpt ons om quitte te spelen en jonge makers een podium te bieden in ons tijdschrift.

Wil je Dead Poets Magazine online volgen?

@deadpoets.mag

www.deadpoetsmag.com

Wil je je op Dead Poets Magazine abonneren? Gebruik de QR-code hieronder of ga naar: petjeaf.nl/deadpoetsmag

OPROEP

Het volgende nummer staat in het teken van **'de leegte'** en zal verschijnen in oktober. Over staren in de afgrond. Een naamloze vijand, het grote niets. Dit mag je letterlijk of figuurlijk opvatten.

Voor het tweede nummer zijn we op zoek naar:

- * **Schrijvers en essayisten**
- * **Dichters**
- * **Illustratoren en fotografen**

Lijkt het je leuk om een gedicht of essay te schrijven of heb je al iets geschreven dat past bij het thema 'de leegte'? Of lijkt het je leuk om een illustratie of foto(serie te publiceren in Dead Poets Mag?

Stuur je werk voor 01-08-2024 naar lizvdbrink@gmail.com en wie weet publiceren we jouw werk in de volgende editie van Dead Poets Mag. Wij laten je tijdig weten of je werk gepubliceerd zal worden.

Dead Poets Magazine
Editie #1 - Coming-of-age
Zomer 2024

Alle informatie en beeldmateriaal op de site zijn eigendom van Dead Poets Magazine en de betreffende auteur/maker. Zonder toestemming is het niet toegestaan om de informatie of beeldmateriaal uit dit tijdschrift openbaar te maken, te bewerken, te gebruiken of te verspreiden.

Dead Poets Magazine is een initiatief van Liz van den Brink en Jelle Havermans.

© Dead Poets Magazine, 2024

